

Hij noemde zich de Wethouder van
Poëzie in de Openbare Ruimte.
Hij nam zijn taak zeer ernstig,
hoewel niet al te letterlijk.
Van dichters kon je dat verwachten, natuurlijk,
maar voor een wethouder gaf dat,
dat spreekt, geen pas.

Wat heeft hij ooit op school geleerd?
Misschien is hij de helft al vergeten.
Maar die andere helft die pal blijft staan
is gevuld met verhalen
over schone slaapsters die na honderd jaar
wakker worden gekust.
Wie zorgt dat onze kinderen
dit soort dromen kunnen dromen?

Hij struint door het drijfzand van herinneringen
op zoek naar heipalen als geheugensteuntje.

Kon hij al zijn herinneringen maar invriezen,
zodat iemand later, na de ijstijd,
zijn gedachten zou ontdooien.
Ze zouden meer over hem te weten komen
dan hij nu van zichzelf wist.

Dus toen hij op een maandagmiddag
- voor historici of liefhebbers van dorre feiten: 3 juli 2018 –
op de Beatrixlaan in Weert
een gebouw ter ere van de jeugd mocht openen,
greep hij zijn kans
en metselde zijn woorden in een tijdcapsule
in een muur die hij nooit meer zou openen.
Een klein sprankje voorwaardelijke eeuwigheid,
tot het moment dat een sprookjesprinses
vol verbazing
het stof van zijn verdwenen gedachten zou blazen.

*Paul Sterk
Weert, 2018*